

[Hassing-Jørgensen.]

gennem Udvalgets Arbejde faa lidt at vide om, i hvilket Omfang dette sker, ved Hjælp af godt lønnet Medhjælperpersonale eller ved Hjælp af alt for store Besparelsesbestræbelser.

Jeg skal altsaa gentage Opfordringen til, at vi behandler denne Sag som det, den er, et yderst vigtigt socialt Problem, som vi skylder hinanden at føre igennem til en gunstig Løsning.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Christmas Møller*): Jeg har jo allerede to Gange haft Lejlighed til ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, nemlig den 7. Maj og den 15. Oktober i Aar, at angive over for det høje Ting, hvad Aarsagen var til, at Medforslagsstillere og jeg paa vort Partis Vegne fremsatte dette Lovforslag.

Det første Spørgsmaal, som melder sig, og som det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen i den Tale, vi nylig hørte, ogsaa stærkt var indè paa, er Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rimeligt og naturligt paa hele Funktionærproblemets Omraade at gennemføre en Lovgivning. Vi er, ud fra en økonomisk Betragtning af Samfundets Udvikling, som den er foregaaet til det Punkt, den er naaet til i Dag, og som vi mener vil fortsættes, af den Anskuelse, at paa en Række Omraader, hvor man maaske for 20—25 Aar siden ikke vilde have foretaget Indgreb fra det offentlige Side, er det i Dag rimeligt, at man skaber en Lovgivning. Vi mener, at den Mekanisering af hele Samfundslivet, som foregaaer for Tiden, den Bevægelse imod Stordrift paa saa mange Omraader, som er et Kendetegn for det moderne Samfund, kræver Lovgivning. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale dette, og jeg vil derfor i Dag nøjes med at henvise dertil.

Jeg har endvidere et Par andre, mere almindelige, Bemærkninger at gøre, inden jeg gaar over til at besvare de Spørgsmaal og Bemærkninger, der er fremsat af den højtærede Minister og af Partiernes Ordførere. Den ene er denne, at jeg er, kan jeg næsten godt sige, meget ligeglad med, at den højtærede Minister og det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen kan paavise en og anden Fejl i et saadant privat Lovforslag. Jeg giver ikke en Bønne for de Herrer Overlegenhed. De har haft Regeringen nu i snart en halv Snes Aar. Hvis de kommer med noget — hvad enten det er Ministeren eller andre, der kommer med det —, saa ved enhver, hvorfra de har det. Jeg giver, siger jeg, ikke en Bønne for en Overlegenhed over

for en Opposition, som arbejder under de Vilkaar, under hvilke enhver ved man maa udarbejde private Lovforslag, en Overlegenhed, som jeg tidligere har set ogsaa over for andre private Lovforslag. Jeg erkender paa Forhaand særdeles gerne, at der kan være en og anden Mangel eller en og anden Fejl i et saadant Forslag. Men det, der er Hovedsagen for os, er, at vi, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen udtrykte det i den for os saa overordentlig sympatiske Tale, det ærede Medlem holdt, har villet tage et Initiativ.

Der er rejst et Spørgsmaal, og de Herrer Overlegenhed er jo kun en eneste Ting, et Skjul for, at de ikke ønsker at tale om, hvorfra de ikke selv har rejst dette Spørgsmaal og ført det til Ende. Men derfor siger jeg en Gang for alle med Hensyn til dette Lovforslag som med Hensyn til andre, vi maatte komme med, at det er meget nemt at komme med en saadan Kritik, navnlig efter at de Herrer har indrettet Administration saadan, at nu er snart sagt Administrationen saaledes, jfr. Valutalovssagen, at den alene arbejder i de herskende Partiers Interesse, naar der udarbejdes Love. Det er den Maade, paa hvilken man lægger Tingene an. Hvis der skulde være en Fejl, skal jeg derfor gerne anerkende det, men for øvrigt er det min Anskuelse, at de Love, de Herrer laver, jfr. hvad der skete i Gaar, nu ikke altid er lige gode.

Den tredie almindelige Betragtning, jeg gerne vil fremsætte, er rettet mod dem, der siger, at Det konservative Folkeparti ved dette Lovforslag og den Stilling, man her har indtaget, har stillet sig imod Fagforeningerne, og man har gerne villet føre det videre og sige: imod Fagforeningsbevægelsen i det hele taget. Dette afviser jeg fuldkommen. Jeg hører til dem, der er af den Opfattelse, at der paa dette Omraade naturligvis maa være en vis Frihed. Det er der jo ogsaa i Fagbevægelsens Grundlov, nemlig Grundloven af 5. September 1899. Jeg mener, at Arbejdere skal organisere sig, og jeg mener, at Funktionærer og andre skal organisere sig. Der skal være en vis Frihed; der kan ogsaa være Stillinger, hvor det maaske ikke er fuldkommen rimeligt, at de er inden for de organiseredes Ramme, men der er ikke fra vor Side i dette Forslag sagt noget som helst i Retning af, at man skulde forsøge at tjene Interesser af anti-organisationsmæssig Karakter. Jeg ved ikke, hvorfra man skulde have dette; jeg kan slet ikke indse, at man har noget som helst i den Retning at bygge paa.

Ganske ejendommeligt var det i Virke-